

Какъ ще те майка прежали,
 Да идешъ, синко, съ татка си,
 Хайдутинъ като ще станешъ!
 Татко ти ѝ снощи дохождалъ,
 За тебе, синко, да пита —
 Много ме сжди и хока,
 Шо съмъ те, синко, пратила
 При вуйча ти, а не при него —
 Да види и той, че има
 Хубаво дете юначе;
 Далечъ ли да го проводи,
 На книга да се изучи,
 Или хайдутинъ направи,
 По планината да ходи.
 Триста заръжи заръжа,
 Въ недѣля да те проводя
 На хайдушкото сборище...
 Ще идешъ, синко Чавдаре,
 Едничко чедо на майка!
 Ще идешъ утре при него;
 Ала те клетва заклинамъ,
 Ако милѣшъ майка си,
 Да плачешъ, синко да искашъ
 Съ дружина да те не води,
 А да те далечъ проводи,
 Майци си писма да пишешъ,
 Кога на гурбетъ отидешъ...“

Рипна ми Чавдаръ отъ радостъ,
 Че при татка си ще иде,
 Страшни хайдути да види
 На хайдушкот сборище;
 И майка ядна, жалостна ,
 Дете си мило пригърна
 А... пакъ зариде, заплака!